

DRAMMENS KVINNELIGE ROKLUBB

STIFTET 06.09.1945

”SLIK VAR DET”

FRA

STARTEN I 1945

TIL

SAMMENSLÅINGEN MED DRAMMENS ROKLUBB OG FORTSETTELSEN I

DRAMMEN ROKLUBB I 1987

**Tilegnet
Æresmedlemmene,
initiativtaker, stifter og første formann, Cecilie Resch,
første sekretær, Eva Myklegaard**

Drammens Kvinnelige Roklubb

1945

Fra Drammens Tidende 31. august 1945 saksess følgende:

”5 unge drammens-damer startet i går Drammens Kvinnelige Roklubb

Fra og med i går har byen også sin kvinnelige roklubb. På møte i går hos frk. Cecilie Resch ble det bestemt at byens unge damer også skulde få anledning til å ta del i den herlige rosport. Ved velvillig bistand fra Drammens Roklubbs side er en båt blitt stillet til damenes disposisjon. I den første tid vil også klubben bli hjulpet med instruktør og i det hele tatt med råd og dåd så langt som råd er.

De 5 energiske damer som har tatt initiativet til klubben er: Lillian Onsager, Liv Ødegård, Gerd-Rydgren Knudsen, Eva Myklegaard og Cecilie Resch. Foruten disse var ytterligere 3 damer til stede, slik at klubben ved starten består av 8 damer, det vil med andre ord si 2 firer-lag. Under et besøk i redaksjonen forteller en av de unge damer at klubben skal drive både konkurranse- og stil-roing og at man allerede i år håper å delta i race. Et av klubbens medlemmer skal i den nærmeste framtid til Amerika og vil under oppholdet der forsøke å få kjøpt en båt.

De unge damer fortjener all honnør for sitt initiativ og vi ønsker dem alt godt i starten. Det vil i neste uke bli avholdt et møte på Central hotell hvor alle byens damer som har interesse av roing oppfordres til å møte. Møtet vil bli kunngjort ved annonse.”

Ro-interesserte damer.

Vi har tenkt å starte Drammens kvinnelige roklubb.

Interesserte bes møte på Central Hotell torsdag den 6. september kl. 7.30 presis.

Lillian Onsager . Gerd Rydgren-Knudsen
Liv Ødegård – Cecilie Resch

Faksimile fra Drammens Tidende og Fremtiden 1. september 1945.

Deretter følger nok en ”pressemelding” i Drammens Tidende:

”50 nye drammensdamer går inn for rosporten

Det første møte i Drammens Kvinnelige Roklubb, torsdag.

Drammens Kvinnelige Roklubb holdt torsdag sitt første møte på Central Hotell. Det var stort frammøte og ditto stemning. Ca. 50 unge piker satt benket rundt bordet da Gerd Rydgren-Knudsen ønsket velkommen og gav en kort orientering om det fremtidige arbeid.

Det ble vedtatt at følgende skulde være med i et foreløpig styre:

Lillian Onsager, Gerd Rydgren-Knudsen, Eva Myklegaard, Liv Ødegård, Cecilie Resch.

Videre skal det holdes basar og utlodning utover vinteren for å få penger i kassen. Under en gymnastikklærerinne skal klubben ha gymnastikk og trening i vinter for å kunne møte sesongen i fin form. Diskusjonens bølger gikk høyest da klubbens farger skulde bestemmes. De ble foreløpig vedtatt. Likeledes ble kontingenten satt til kr 20, og samtlige meldte seg inn som aktive medlemmer, bl.a. innfant seg 2 damer som hadde rodd i 40 år, og som fremviste at man verken får store muskler eller bred bak av å ro, så de flestes redsel for dette nå kan settes ut av betraktning. Møtet ble deretter avsluttet med takk for god tilslutning av frk. Gerd Rydgren-Knudsen, og bare vent til neste år kommer Drammens Kvinnelig Roklubb for full stim.”

Det første styret i DKR
 I første rekke fra venstre: Gerd Rydgren-Knudsen, Cecilie Resch, Eva Myklegaard
 I bakerste rekke fra venstre: Marit Aabye, Liv Ødegaard, Lillian Onsager

Den konstituerende generalforsamlingen i Drammens Kvinnelige Roklubb ble avholdt 4. oktober 1945. Formannen i Oslo Kvinnelige Roklubb, Ellen Iversen, og formannen i Drammens Roklubb, Alf Møller, var til stede og svarte på spørsmål. Disse to fikk, hver på sin måte, stor betydning for oppstarten av Drammens Kvinnelige Roklubb. Det første valgte styret besto av følgende:

Formann:	Cecilie Resch
Viseformann:	Gerd Rydgren-Knudsen
Sekretær:	Eva Myklegaard
Kasserer:	Liv Ødegaard
Rosjef:	Gerd Rydgren-Knudsen
Styremedlemmer:	Lillian Onsager Marit Aabye

1946

Allerede sommeren etter hadde klubben skaffet seg sin første båt, en brukt firer innrigger. Med velvillig hjelp av Drammens Roklubb ble båten pusset opp og kunne benyttes i den aller første regattaen DKR-jentene var med i, på Kjørboanen 17-18 august 1946. Her stilte klubben 2 firerlag med cox, ett stilroingslag og ett "kamplag". "Kamplaget" holdt følge med Fredrikstad Roklubb helt til mål, en fot skilte til slutt i Fredrikstads favør. Stilroingslaget møtte Hengstrand Kvinnelige Roklubb, og måtte så vidt se seg slått av et lag som var bedre samrodd.

De som satt i båtene var:

"Kamplaget" ("Steinbryterlaget")

1. Gerd Inger Nilsen
 2. Eva Myklegaard
 3. Ellen Jensen
 4. Lillemor Petersen
- Cox: Gerd Rydgren-Knutsen

Stilroingslaget

1. Edith Svendsen
 2. Astri Jensen
 3. Bodil Torgersen
 4. Irene Western
- Cox: Gerd Rydgren-Knutsen

Etter et snaut års drift var Drammens Kvinnelige Roklubb absolutt en klubb man måtte regne med i fremtiden!

Allerede uken etter tok drammensjentene sin første seier. Dette skjedde på hjemmebane, idet ”kamplaget” fra sist helg tok en overlegen seier over Hamar Kvinnelige Roklubb. Stilroingslaget nådde ikke helt opp denne gang, og måtte se laget fra både Oslo Kvinnelige Roklubb og Hengstrand Kvinnelige Roklubb foran seg på resultatlistene.

”Kamplaget” fortsatte å vinne. De var så overlegne at Drammens Tidende allerede etter regattaen på Kjørbobanen 1-2 september 1946, utropte laget til norsk mester for 1947! ”Sportsmanden” skriver i sin omtale av regattaen - ”men at de ikke sover seg til sine seire, skjønner vi når det blir oss fortalt at de trener hver dag i 3 – 3 ½ time”.

Av en eller annen grunn fikk dette laget tilnavnet ”Steinbryterlaget”. Tharald Grimlid fra Drammens Roklubb trente laget i flere sesonger, og han gjorde en utmerket jobb. Mange år etter at jentene hadde gitt seg, gikk det fremdeles gjetord om ”Steinbryterlaget”.

1947

Drammens Kvinnelige Roklubb fortsatte framgangen. Innendørstrening var drevet to ganger i uken og rosesongen 1947 startet med 40 aktive medlemmer. Rosjefen, Bebben Danielsen, hadde gått instruksjonskurs i Danmark. Tharald Grimlid fortsatte å trene ”Steinbryterlaget”. Det ble bestilt en ny firer fra Danmark, men fordi båtbyggeren hadde gjort en feil, ble båten noe forsinket.

På grunn av den forventede båtøkningen begynte formannen, Cecilie Resch, å se seg om etter egnet tomt til båthus allerede høsten 1946. Det var funnet en passende tomt i Øvre Storgate, men eieren tillot ikke bygging. Jakten på tomt fortsatte, og sommeren 1947 konsentrerte styret seg om en tomt ovenfor Øvre Storgate 21. Denne tomten ble eid av Drammen kommune, og det ble gjort forberedelser til å forhandle om leie, eventuelt eierskifte. Enn så lenge hadde roerjentene tilholdssted i Drammens Seilforenings båthus på Nøste. Det var noe tungvint å bære båtene ut og inn der, men de fikk god hjelp av seilforeningens medlemmer.

Med båtinnkjøp, planlagt båthus og regattadeltakelse trengte klubben penger. Den 21. juni 1947 ble det arrangert åpen St. Hans-fest på Syvertsvollen med fullt hus og stormende jubel. Det er blitt sagt at salget gikk så strykende at pølsevannet til slutt ble solgt som suppe! Netto overskudd etter jubelfesten ble kr 503,38!

1948

Året 1948 ble på mange måter et minnerikt år for klubben.

Rosesongen ble åpnet med dåp av den nye innriggeren som fikk navnet ”Pernille”. Sin konkurransedebut fikk ”Pernille” under Kretsmeesterskapet i Drammen i juni måned, da DKR stilte til start med begynnerlag og juniorlag i det samme løpet.

Norgesmesterskapet ble arrangert på Horten Indre Havn helgen 18-19 juli 1948. Innriggerlaget med Bjørg Bough, Lillemor Petersen, Astrid Nilsen, Eva Myklegaard, og cox Gerd Ravnaas, tok to mesterskapstitler, i junior 8 sek. foran Fredrikstad Roklubb og i senior 5 sek. foran Moss Roklubb. ”Sportsmanden” skriver følgende: ”Det var prestasjoner som avtvinger den største respekt og som gir det videre arbeid rike vyer.” Klubbens første Norgesmesterskap var vel i havn snaue tre år etter oppstarten!

Klubbens første Norgesmestere i junior og senior innrigger, fra venstre: Bjørg Bough , Astrid Nilsen, Gerd Ravnaas, Eva Myklegaard, Lillemor Petersen

Etter dobbelt norgesmesterskap fulgte den første internasjonale starten i Århus i Danmark i slutten av august. I sin omtale av regattaen skriver en dansk avis at det knyttet seg ”særlig interesse til det norske Damehold fra Drammen. Pigerne var kraftige og friske, men efter Kampen maatte de se sig slaaet av baade Aarhus, Aalborg og Randers Dameroklub.”

Sommeren 1948 kunne klubben gå til innkjøp av sin tredje båt, en brukt firer utrigger som ble kjøpt av Norske Studenters Roklubb. Samme året ble det besluttet å premiere den som hadde flest roturer, og dette året var det formannen, Cecilie Resch, med 90 turer. Drammens Kvinnelige Roklubb hadde nå 54 medlemmer. Fra årsberetningen for 1948 leser vi at det i årets løp var avholdt 16 styremøter, 6 medlemsmøter, 1 generalforsamling og 3 medlemsfester (nyttårsfest, ball og juletreffest). I tillegg ble det arrangert to danseaftener på Syvertsvollen.

Det neste store målet var eget klubbhus. Roerjentene hadde velvilligst fått lov å benytte seg av klubbhuset til Drammens Roklubb, men de måtte være ute før kl. 1800, for da kom herrerne for å trene. Den nye innriggeren fikk tilholdssted i Drammens Roklubbs båthus, men jentene fikk i tillegg lov til å ha garderobe i Ridehuset i parken (lå der hvor Rica Park Hotel er i dag). En klessnor og den gamle innriggeren ”Cissi” full av treningstøy gjorde Ridehuset hjemmekoselig. En annen meget stor fordel var at jentene kunne hyle så meget de ville under dusjen som var en hagesprøyte full med iskaldt vann som en ”sadistisk” rosjef sendte ned over de arme roere!

I løpet av 1948 hadde 19 medlemmer vært på vannet. Flest turer hadde Cecilie Resch med 83 turer. Juniorlaget som ble dobbelt norgesmester, hadde i alt 6 starter denne sommeren, herav tre seire, mens det nye begynnerlaget hadde to seire på åtte starter.

Styret med den utrettelige formannen i spissen hadde arbeidet iherdig for å finne et egnet sted å bygge klubbhus, og på generalforsamlingen i oktober 1948 kunne det legges fram planer for det nye huset. Det var tegnet avtale med Drammen Kommune om leie av Øvre Storgate 25 for kr 5,00 per år. Arkitekt Arne Dahl hadde tegnet flere utkast til nytt klubbhus, inntil man bestemte seg for et bygg som var enkelt og overkommelig økonomisk. Tegningene ble sendt inn til Bygningsrådet og skulle behandles på nyåret 1949.

I 1948 ble Cecilie Resch valgt til formann i Norges Roforbunds Dameutvalg. Dette utvalget ble dannet i 1939 og hadde som sin oppgave å fremme interessen for dameroing. 15 klubber med 400 kvinnelige roere sto tilsluttet utvalget. I årene som fulgte var Drammens Kvinnelige Roklubb stadig representert i dette utvalget.

”Sportsmanden” i august 1948:

”Bør kvinnelig konkurranseroing sløyfes?”

Det var ikke vanskelig under lørdagens og søndagens landsregatta i Horten i konstatere hvor dårlig konkurranseroingen passer for det smukke kjønn. En så hard og anstrengende idrett som krever sin **mann** fullt og helt, stiller naturligvis ennå større krav til den kvinnelige fysikk og utsetter den for påkjenninger, som er ukjente for mannens legeme, langt utover dagens spontane tretthet.

Å sprengro en 1000 meter i hårdt oppdrevet tempo er en så fullstendig utnyttelse av alle krefter, at det slett ikke var noe rart at de fleste av de kvinnelige roerne var totalt utslitte – og mer enn det, da de respektive lagene strøk over mål.

Desto mer merkelig er det at Norges Roforbund fremdeles tolererer kvinnelig konkurranseroing og at våre ellers så relativt påpasselige leger ikke har grepet inn med hård hånd.

Ingen tviler vel på at konkurranseroingen for kvinner er langt mer skadelig enn oppbyggende.

Kan hende vil de kvinnelige roerne føle seg forurettet og hevde at man vil forsøke å stenge dem utenfor.

Det er langt fra meningen. Det kvinnelige innslaget på regattabanen setter en egen farge og kulør på konkurransene som gjør ethvert arrangement til litt av en fest.

Det er **formen** som må til livs. Vi må se litt lenger enn til neste dør.

Hvordan ville det for eksempel være med **stilroing** med poengbedømmelse? Ikke bare en harmonisk og vakker utførelse, men også i full overensstemmelse med det vi forbinder med ”kvinnelig”. Jeg kan ikke tenke meg annet enn at en slik gjennomføring, selv om den ved første øyekast muligens kan virke problematisk, vil bringe den kvinnelige rosporten inn i en helt annen gate, som sikkert også vil bringe langt flere aktive til årene.

Bør ikke det bli en av hovedpostene på neste års roting? Eller at Roforbundet prompte setter ned en komité som utreder saken fra enhver synsvinkel og legger fram sitt materiale før man starter treningen neste sesong?

Det er en stor oppgave som krever sin løsning.

ARCH.”

1949

Etter kretsmeesterskapet som ble arrangert i Sandvika 19. juni 1949, var imidlertid ”Sportsmanden” noe mer positiv til dameroing: ”Damene var ikke særlig godt representert, men vi fremhever Drammenslaget, som med formannen i Roforbundets dameutvalg på baugen, viste oss en roing som er bedre propaganda for dameroing enn timelang prat i samme retning.”

I Borgebunnregattaen helgen etter fortsatte Drammens Kvinnelige Roklubb å vinne, denne gang over ”erkefiendene” Fredrikstad og Moss. Laget med Cecilie Resch, Bjørg Bough, Gerd Inger Nilsen, Eva Myklegaard og cox Gerd Ravnaas var fremdeles suverene i innrigger, mens starten i utriggeren lot vente på seg. Imidlertid kommenterer Drammens Tidende deres utmerkede innriggerroing som følger: ”Drammens-damene viste utpreget og god innriggerroing, taket var markert, åreføringen presis, draget langt og takten lav under hele løpet.” - Og imponert var avisen av at mannskapet ikke lot seg forstyrre av at konkurrentene økte takten de siste par hundre meter!

I 1949-sesongen hadde klubben bare ett konkurranselag, i senior innrigger, men det hevdet seg til gjengjeld meget bra. Av 5 starter led de ett nederlag, i norgesmeesterskapet, hvor de måtte avbryte bare 200 meter fra mål fordi baugen ble syk. Totalt sett var det flere aktive roere på vannet, og flest turer hadde Gerd Inger Nilsen med 78 turer. Klubben hadde 56 medlemmer.

1950

Våren 1950 kunne DKR endelig ta i bruk sitt eget båthus. Det var forholdsvis lite, 19 x 7 meter, men det rommet en stor båthall, dusjrom, avkleddingsrom og et lite styrerom. Huset lå på den såkalte Victoria-tomten rett overfor Dronninggaten. Kommunen hadde hjulpet til med tomt og en bevilgning på kr 5 000. Av tippemidler hadde klubben mottatt kr 2 000, en basar ga inntekter og resten var lånt. Arkitekt Finn Nilsen tegnet huset gratis. Tømremester Martin Kleven reiste selve huset, mens all innredning og maling ble utført av klubbens medlemmer med venner. I alt hadde jentene nedlagt ca. 600 arbeidstimer, og som banksjef Schønfelder sa i sin tale ved åpningen av rosesongen og innvielsen av båthuset 20. mai 1950: "Så raske malere skulle jeg gjerne hatt til å utføre malingen på huset mitt." Etter formannens tale kunne rosjeften for første gang heise flagget som ble hilst med samstemmige hurrarop. Det var innbudt flere gjester ved denne begivenheten, og formannen i Norges Roforbund, Knut Gråbø, gratulerte den iherdige klubben med båthuset. Formannen i Oslo Rokrets, Anton Johansen, hilste fra kretsen og klubbene. Da det ikke var noen representanter fra kommunen til stede, grep banksjef Schønfelder ordet. Han var imponert over det arbeid som var utført og kunne ikke riktig få fullrost de dyktige damene. Formannen i Drammens Roklubb, Arthur Mosness, syntes det var litt trist at damene forlot faderhuset, men han kunne jo så godt forstå at de ville ha sitt eget hus.

Damene bygde imidlertid ikke bare hus, de hadde også tid til å trene. Igjen ble det Norgesmesterskap i innrigger, denne gang i senior. Laget besto av Cecilie Resch, Ellen Jensen, Gerd Inger Nilsen, Eva Myklegaard og cox Edith Svendsen. Aftenposten skriver i sin omtale etter løpene at det "ved hver eneste kapproing siden 1930, da damene tok opp race-roing, har vært diskutert for eller imot rosport for kvinner. Det er ikke tvil om at de respektive dameklubber har arbeidet meget energisk og oppnådd gledelige resultater. Mesterskapene i år dokumenterer også tydelig at damene yter langt penere og sikrere roing enn for en del år siden. Og vi påstår at de senior- og juniorløp som ble vunnet av henholdsvis Drammen og Moss, må være god reklame for damenes dyktighet og interesse. Damene yter vel så pen og effektiv roing som sine mannlige roervenner, men selvfølgelig ikke så kraftig." Det ble imidlertid av dr. Fredrik Ellefsen, medlem av Roforbundets treningsnemnd og legeutvalg og for øvrig nordisk mester, bestemt uttalt at damene måtte komme seg bort fra den tunge innriggeren og gå over til utrigger.

I innlagt løp i Nordisk Mesterskap som ble arrangert i Horten dette året, ble imidlertid de danske damene for sterke og DKR endte på 2. plass.

Arbeidet med båthuset krevde innsats av medlemmene slik at aktiviteten på vannet gikk noe ned. Flest turer hadde igjen Gerd Inger Nilsen, nå med 69 turer. Klubben hadde 63 medlemmer.

Fremgangen til de norske kvinneroerne skyldtes ikke minst at de selv tok ansvar for både å lære og å lære fra seg. På vårparten i 1950 var 14 unge damer fra hele landet samlet til instruksjonskurs under ledelse av danske Gunhild Robert-Hansen. Kurset ble holdt i regi av Roforbundet og dameutvalget med Cecilie Resch som ildsjel, og Drammens Roklubb stilte sitt hus og materiell til disposisjon. Gunhild Robert-Hansen fikk etter hvert stor betydning for opplæringen av norske kvinnelige roere, idet det opp gjennom 50-årene ble holdt flere instruksjonskurs under hennes ledelse.

En oppsummering av de første fem årene viser en liten klubb i stor fremgang. Ikke så mye hva medlemsantallet angår, - det holdt seg på 50-60 - men hva unge kvinner kunne klare å få til med initiativ og pågangsmot:

Klubben ble stiftet høsten 1945. Allerede etter ett år ble den første båten innkjøpt, etter tre år fikk klubben sine første norgesmestere og båtantallet hadde steget til tre. Etter fem år var klubben representert i Roforbundets dameutvalg og hadde utdannet egne instruktører og - ikke minst: Kvinnene var "herrer" i eget hus!

I disse fem første årene var klubben blitt ledet av Cecilie Resch som nå ønsket å få avløsning. På generalforsamlingen høsten 1950 ble Eva Myklegaard valgt til ny formann.

1951

Årene mellom 1950 og 1960 var naturlig nok ikke preget av samme materialistiske ekspansjon. Klubben konsoliderte imidlertid sin stilling på regattabanen og kunne i Kjørboregattaen i 1951 stille med tre lag. Så mange lag hadde ingen norsk dameroklubb kunnet stille tidligere i en og samme regatta! Stilroingslaget og begynnerlaget i innrigger vant sine klasser med god margin, mens senior innriggerlaget så vidt ble slått av årets norske mestere.

For å skaffe penger i kassen samarbeidet Drammens to roklubber om å arrangere danseaftener i Drammens Roklubbs båthus, noe som viste seg å være meget populært.

Sommeren 1951 var 32 kvinnelige roere på vannet, rekord hittil. Flest turer i sesongen hadde Ingrid Bårdseng med 82 turer. Antall medlemmer var 57.

1952

I 1952 var det spesielt junior innriggerlaget til DKR som markerte seg. Under Drammensregattaen slo de årets senior norgesmestere i samløp. Laget besto av Ellen Olsen, Gunhild Olsen, Ingrid Bårdseng, Gerd Stenbekk og cox Edith Svendsen. Flest turer dette året hadde igjen Ingrid Bårdseng, nå med 110 turer på vannet. Antall roere på elven nådde igjen en ny rekord idet 43 kvinner (eller 10 firerlag) var på vannet. Resultatene til de aktive medlemmene i det nye klubbhuset gikk ikke upåaktet hen og flere yngre jenter søkte til Drammens Kvinnelige Roklubb. Antall medlemmer steg til 68.

Roforbundets og dameutvalgets nye leder, Ruth Dahl Carlsen, tok etter hvert mer og mer til orde for at dameroerne burde gå over til uttrigger. Sitat: ”De passer i virkeligheten bedre for oss enn for de mannlige, da kvinnene har bedre utviklet balanseevner.” Også Drammens Kvinnelige Roklubb hadde uttrigger øverst på sin ønskeliste, men det skulle gå ennå tre år til klubben første gang kunne stille med et lag i uttrigger i konkurranse. Imidlertid fortsatte fremgangen på regattabanen i innrigger, både i raceklasser og i stilroingsklasser.

Høsten 1952 overtok klubbens populære styrmann, Edith Svendsen, også styringen av klubben og var formann fram til høsten 1955.

1953

At roing var en populær sport viser tilskuermassen på kapproingen i 50-60 årene – i Drammen i 1953 er det anslått at ”vel fem tusen tilskuere overvar festlig Drammens-kapproing.” Under seremonien ved åpningen av ny rosesong i disse årene, var det ikke uvanlig at det var opptil 200 tilskuere utenfor Drammens Kvinnelige Roklubb.

I 1953 innførte klubben dåp av nye roere – et spennende og morsomt ritual som fortsatte helt til sammenslåingen med Drammens Roklubb i 1987. Kong Neptun steg opp fra havet, herolder blåste fanfare og under stor jubel ble roerbarna ført ned til bryggen av sine faddere og døpt i ellevann (senere ble det noe mer humant brukt varmt vann).

Årets roerbarn

Til tross for at det i 1953 var færre roere på vannet, 37 mot fjorårets 43, var det en meget aktiv sesong. De nye medlemmene dannet et firerlag som trente iherdig hele sommeren. Selv om de hadde liten konkurranse på

regattabanen tidlig på året, viste det seg at seirene de fikk ved walk-over var vel fortjent da laget slo alle sine konkurrenter i høstregattaene. Laget som besto av Bjørg Ulsteen, Liv Sværi, Bjørg Nilsen, Else Fischer og cox Edith Svendsen, vant Norgesmesterskapet i innrigger junior i Bergen.

Begynnerlaget fra 1953.
Fra venstre: Else Fisher, Bjørg Nilsen, Edith Svendsen,
Ingjerd Aanensen, Bjørg Ulsteen

Det var større jevnhet på antall turer på vannet blant klubbens aktive, og flest turer hadde Bjørg Ulsteen med 61.

Etter forespørsel fra Sandefjord Roklubb via formannen i dameutvalget, Ruth Dahl Carlsen, fikk Cecilie Resch plass på firerlaget (uttrigger) som reiste til Euromesterskapet på Bagsværd Sø i Danmark. Av 6 lag ble det norske laget nr. 2 slått med 10 cm av det hollandske laget! Danmark ble nr. 3. Harald Rømcke var kampdommer fra Norge og var en god støttespiller for damelaget under mesterskapet. Cecilie Resch hadde på denne tiden vært i England og var en av få damer i Norge som hadde rodd uttrigger, og fikk altså æren av å være Drammens første kvinnelige roer i et EM.

1954

I 1954 kunne klubben endelig ta i bruk sin nye uttrigger. Båten var bygget hos Pirsch i Tyskland og fikk døpenavnet "Henrik". Gudmor ved dåpen var klubbens formann, Edith Svendsen. Båten kom dessverre ikke tidsnok til åpningen av rosesongen dette året. Ved hjelp fra Drammens Roklubb kunne man likevel sette fire båter på vannet. "Flaggskipet" under åpningsdefileringen var innriggeren "Pernille", klubbens egen innrigger som var kjøpt fra Danmark allerede i 1948. Senere samme sommer ble det anskaffet enda en båt, en sculler som ble kjøpt pent brukt. God tilgang på nye medlemmer gjorde at det allerede i mai måned måtte settes opp timeplan for åtte firerlag som ønsket å ro! I tillegg til juniorlaget stilte DKR et begynnerlag som viste fine tendenser.

I 1954 var det for øvrig første gang i Skandinavia det ble arrangert regatta med en ren kvinneklubb som arrangør, nemlig Oslo Kvinnelige Roklubb. Dette var også første gang kvinnelige roere fra Norge, Sverige og Danmark startet i samme regatta i Norge. Drammens Kvinnelige Roklubbs juniorlag stilte til start, men ble for lette i det internasjonale selskapet. Etter hard konkurranse klarte begynnerlaget å hale seieren i land. Under NM i Horten var begynnerlaget det eneste laget som stilte fra DKR. De ble påmeldt i juniorklassen og klarte en flott annenplass. På dette laget satt Lillian Haugen, Liv Berit Kolstad, Gerd Tove Gussgård, Sissel Lindquist og cox Edith Svendsen. Med et par endringer skulle dette laget komme til å dominere norsk kvinneføring en tid fremover.

Damenes Roklubb i Trondheim ble etter hvert en konkurrent på regattabanen. I årenes løp ble det imidlertid ikke bare mange nappetak mellom DKR og trønderjentene, det ble også knyttet sterke vennskapsbånd mellom disse to klubbene.

På roforbundets ting i Horten ble for første gang et medlem fra Drammens Kvinnelige Roklubb valgt inn i forbundsstyret idet Cecilie Resch ble valgt som varamann.

I rosesongen 1954 var til sammen 40 roere på vannet, og flest turer dette året hadde Sissel Lindquist med 77 turer.

1955

Klubbens aktive var godt forberedt til den 10. rosesongen i klubbens historie. Innetreningen hadde foregått i Turnhallen under ledelse av Astrid Jacobsen fra Drammens Turn, i tillegg til løpetrening ute ledet av rosjef Cecilie Resch. Treningen ga resultater. Den første seieren i uttrigger var et faktum da juniorlaget til DKR sikret seg kretsmesterskapet 18 sekunder (!) før neste lag. Fordi DKR-laget var nytt av året og møtte mer erfarne uttriggerroere, var dette en prestasjon som ble lagt merke til! På vinnerlaget satt Lillian Haugen, Sissel Lindquist, Gerd Tove Gussgård, Ingjerd Aanensen og cox Edith Svendsen. Uttriggerlaget seiret i samtlige løp de stilte i, unntatt NM, men fikk til gjengjeld den første offisielle representasjonsoppgaven til norsk kvinneroing i et nordisk mesterskap.

Vanskelige roforhold under NM i Horten – som var uttagningsregatta for Nordisk Mesterskap i Finland – førte til omroingsregatta. Selv om Oslo Kvinnelige Roklubb seiret i NM, vant drammensjentene omroingsregattaen og fikk turen til Finland. Økonomisk var dette et stort løft for klubben, og det var lenge usikkert om det var mulig å sende laget. Roforbundet ønsket å ha kontroll med forberedelsene og derfor måtte treningen før avreise foregå i Bærum under ledelse av Arthur Mathisen fra forbundets treningsnemnd. På avreisedagen 27. juli var imidlertid både det økonomiske ordnet og laget var godt forberedt. Det som imidlertid var usikkert, var om dette virkelig ville bli et **NORDISK MESTERSKAP** for kvinner. Ikke før noen timer før start fikk lagene visshet. Det var virkelig et Nordisk Mesterskap for damer som skulle roes og den aller første gang kvinneroing var akseptert som mesterskapsløp i Nordisk Mesterskap. Ekstra moro var det at nettopp DKR fikk lov å representere Norge! De første norske damene i et Nordisk Mesterskap var Lillian Haugen, Sissel Lindquist, Gerd Tove Gussgård, Ingjerd Aanensen og cox Edith Svendsen som også hadde trent laget gjennom sesongen. Det finske laget vant overlegent. Imidlertid skilte det bare 0,6 sekunder mellom det danske laget som ble nr 2 og Drammensjentene som dermed ble nr 3.

Deltakelse i **NORDISK MESTERSKAP** i Finland

Fra venstre Ingjerd Aanensen, Gerd Tove Gussgård, Lillian Haugen, Sissel Lindquist, cox Edith Svendsen

Ikke bare på regattabanen viste DKR stor aktivitet. I diverse kurs som ble arrangert deltok klubbens medlemmer; instruksjonskurs i Roforbundets regi under ledelse av Liv Wilberg, aktivitetskurs arrangert av Norges Idrettsforbund, og ikke minst: 9 medlemmer deltok på NIFs kurs i administrasjonsteknikk.

Den 10. rosesongen skulle bli den beste så langt. Klubben var godt representert i styre og stell, Cecilie Resch var varamann i forbundsstyret, Eva Myklegaard var formann i Norges Roforbunds Dameutvalg, Edith Svendsen var medlem av det samme utvalget og Ingjerd Aanensen satt i Roforbundets langturutvalg.

Klubbens 10-års jubileum ble feiret med fest i Drammens Handelsstand med innbudte gjester fra Norges Roforbund, Drammens Roklubb, Bærum Roklubb m.flere.

Flest turer i jubileumssesongen hadde Ingjerd Aanensen med 91 turer.

Etter tre år som formann ønsket Edith Svendsen avsløsning, og Alice M. Fossum ble valgt til ny formann høsten 1955.

Den aller første turen i utrigger i DKRs historie!

På laget satt Bjørg Ulsteen (baug), Ingjerd Aanensen, Bjørg Nilsen, Cecilie Resch (stroke) og cox Edith Svendsen

1956

Det gode juniorlaget (med en utskiftning) fra året før fortsatte seiersrekken i 1956, og ble Norgesmestere i både junior og senior firer utrigger.

Laget som besto av Lillian Haugen, Rigmor Hall Lillebøe, Sissel Lindquist, Gerd Tove Gussgård, og cox Edith Svendsen/Ingrid Sire, vant samtlige utriggerløp de stilte i dette året.

Det ble også forsøkt å få i gang scullerløp for kvinner, men med Cecilie Resch som eneste påmeldte, strandet dette med forsøket. Imidlertid viste drammensjentene at de kunne mer enn å ro. I roerlangrennet vant de dameklassen og fikk napp i Norske Studenters 5-mannspokal. De spreke jentene var Cecilie Resch, Aasne Graver, Gerd Ninni Wiel Petersen, Eva Myklegaard og Sissel Lindquist.

1957

Etter nye Norgesmesterskap i 1957, fikk Drammens Kvinnelige Roklubb igjen gleden av å representere Norge i Nordisk Mesterskap, denne gang i Horten. Med en utskiftning besto laget av de samme roerne som hadde fått æren av å ro i det aller første nordiske mesterskapet. Årets lag besto av Lillian Haugen, Rigmor Hall Lillebøe, Sissel Lindquist, Gerd Tove Gussgård, og cox Edith Svendsen.

Etter syv års pause kom Cecilie Resch igjen tilbake i formannsvervet, og hun skulle bli sittende i syv nye år.

Deltakelse i Nordisk Mesterskap i Horten. Bak fra venstre Rigmor Hall-Lillebøe, Sissel Lindquist, Gerd Tove Gussgaard, Lillian Haugen. Foran Edith Svendsen som coxet laget.

Juniorlaget 1957 besto av Karin, Tone Wahlstrøm, Ingjerd Aanensen, Asne Graver og cox Edith Svendsen

1958

Forberedelsene til sesongen 1958 startet høsten før med innetrening i Turnhallen. Ved sesongåpningen i mai var viseformannen i Norges Roforbund og formennene i Oslo Rokrets og Nedre Buskerud Idrettskrets invitert til å overvære seremonien. Sesongen ble intens med en aktivitet større enn noen gang tidligere. Konkurranselagene hadde to turer til Danmark og to til Sverige, og ble i tillegg påmeldt til samtlige regattaer på Østlandet. I Norgesmesterskapet tok DKR tre av fire mesterskap. Aasne Graver, Tone Wahlstrøm, Rigmor Hall-Lillebøe og Cecilie Resch ble tatt ut til å representere Norge i Europamesterskapet i Polen etter omring med Oslo Kvinnelige Roklubb på Årungen. Økonomien satte imidlertid en stopper for denne deltakelsen. Den store aktiviteten og presset på båtene gjorde at klubben i 1958 søkte Norges Roforbund om bidrag fra tippemidlene til innkjøp av en ny utrigger. For å få inn litt penger til en slunken klubbkasse, gikk DKR høsten 1958 ny veier. Det ble arrangert mannequinoppvisning med godt resultat til tross for at det samme aften var underholdning i Drammen Teater.

Laget som ble tatt ut til EM i Polen.
Fra venstre: Edith Svendsen, Rigmor Hall-Lillebøe, Aasne Graver, Tone Wahlstrøm.
Bak står Cecilie Resch

Klubbens medlemmer var hele tiden ivrige etter å perfektionere seg på forskjellige områder. Lillian Haugen og Sissel Lindquist deltok på coxekurs i Ormsund Roklubb og Cecilie Resch, Edith Svendsen, Eva Myklegaard og Aasne Graver deltok på Oslo Rokrets kurs for funksjonærer ved regattaer. Dameutvalgets kurs ble holdt i Drammens

Kvinnelige Roklubs lokaler, og på dette kurset deltok Tone Wahlstrøm og Else-Berit Dahl.

Etter at Drammens Kvinnelige Roklubb året før hadde tatt napp i 5-mannspokalen i Roerlangrennet, satte klubben opp ny pokal i dameløpet, og var ubeskjeden nok til selv å ta det første nappet i denne.

1959

I 1959 kom endelig den nye utriggeren, smekker som bare en italiensk båt kunne være. Den fikk døpenavnet "Sølvfast". Klubben fikk bidrag på kr 2 000,- fra tippemidlene til innkjøp av båten, noen penger var spart opp. Dette holdt imidlertid ikke, men det ble løst ved at noen av styremedlemmene var behjelpelig med et lån.

Ut på året fikk klubben beskjed fra Drammen kommune om at klubbhuset måtte flyttes. Denne flyttingen skulle komme til å bli skjebnesvanger og ga støtet til den uheldige utviklingen som skjedde senere med huset.

Det var imidlertid nye lyspunkter. Treningen før regattasesongen ble ledet av rosjeften med meget god deltakelse fra de aktives side. For tredje gang på rad fikk DKR i 1959 gleden av å representere Norge i Nordisk Mesterskap. Laget var det samme som i 1957-sesongen, nemlig Lillian Haugen, Rigmor Hall Lillebøe, Sissel Lindquist, Gerd Tove Gussgård, og cox Edith Svendsen. Laget tok et nytt NM gull, samtidig som juniorlaget vant sitt første Norgesmesterskap. På dette laget satt Anne-Lise Eriksen, Gerd Inger Nilsen, Runa Johansen, Randi Stenseth og Inger Stenseth.

1960

Etter mange år med stor aktivitet på regattabanen, gikk DKR i 1960 inn i en periode med mindre konkurranseroing. Aktiviteten utenom konkurransene var imidlertid stor, med fokus på inntektssiden. Det ble arrangert basar og papirinnsamling gjennom hele året. Inntektene på basaren gjorde at lånet på klubbhuset kunne reduseres fra kr 7 000 til kr 4 000. I forbindelse med den bebudede flyttingen av båthuset, hadde styret planene klare for utvidelse av huset. Dette ble imidlertid avskrevet, fordi Drammen kommune ikke ville fornye leiekontrakten. For å søke om nødvendige tippemidler var klubben helt avhengig av å ha en kontrakt på leieforholdet.

1961

Ut på vinteren i 1961 ble klubbhuset delt i to og flyttet ca. hundre meter oppover elven. Mens det tidligere hadde ligget med båtdørene mot elven, ble det nå liggende langsmed elven med båtdørene vendt nedover mot bybroen. Selv om det var kommunen som forlangte flyttingen, måtte medlemmene selv sørge for opplag av båtene annet sted. De hadde en stri tørn med å flytte båtene ut til Gilhuus Gård i Lier og tilbake før rostart. Klubbhuset som hadde ligget så koselig mellom trærne med pent tilplantet område rundt seg, måtte møte sesongen nærmest på en byggeplass. I forbindelse med flyttingen av huset, ble det sendt inn approberte tegninger på utvidelse og det ble søkt Drammen Kommune om tilskudd til byggingen.

Drammen bys 150 års jubileum som var årsaken til at båthuset måtte flyttes, ble feiret med stor messe i byen. Her fikk byens to roklubber sammen ansvaret for salg av suvenirer, noe som etter 2 ½ ukes hard jobbing ga DKR en inntekt på kr 2 064,28. Ved Drammens Roklubs populære danseaftener hjalp DKR til, noe som ga kjærkomne inntekter til en slunken klubbkasse.

DKR stilte lag i firer og i innrigger, men det var liten konkurranse fra andre klubber. Imidlertid klarte Oslo Kvinnelige Roklubb å stille lag i NM, og dette laget slo drammensjentene. Juniorlaget som rodde konkurranser, besto av Anne-Marie Eknes, Berit Jacobsen, Tone Brekke-Nilsen, Inger-Johanne Ellevåg og cox Randi Stenseth. Seniorlaget besto av Runa Johansen, Gerd Lars, Aasne Graver, Tone Wahlstrøm og cox Randi Senseth. I Drammensregattaen stilte DKR et stilroingslag som delte førsteplassen med Tønsberg Roklubb. På DKRs lag satt Tone Lillebø, Bjørg Grimeli, Eli Faldbakken, Inger-Lise Evje og cox Ragnhild Eknes.

Selv om 1961-sesongen var laber på konkurransesiden, benyttet klubbens medlemmer bl.a. tiden til å gå på kurs. Oslo Rokrets arrangerte instruktørkurs i pinsen, og foruten å stille med Else Berit Dahl som instruktør, deltok Kari Gulliksen, Tove Juritzen, Berit Jacobsen og Tone Brekke Nilsen fra Drammens Kvinnelige Roklubb.

For å få fram og utvide interessen for roing, sørget styret for å ha interessante foredragsholdere på noen av medlemsmøtene. Året før hadde klubben besøk av Eva Meisel som fortalte om roing i Ungarn, og i 1961 ble det orientert om førstehjelp ved John Kittilsen - og Jocum Paulsen, Christiania Roklubb og Nils Grønn, Norske Studenters Roklubb holdt foredrag om langturroing.

”Pernille” den gamle innriggeren trengte etter hvert avlastning, og det ble søkt om midler til innkjøp av ny innrigger. Fra Norges Roforbund mottok klubben kr 2 000 av tippemidlene. Den lille åren for flest roturer gikk til Anne-Marie Eknes med 77 turer.

1962

Styret fortsatte å invitere foredragsholdere til medlemsmøtene, bl.a. orienteringsløper Randi Wang som fortalte om og ga råd om løpetrening. Ellers finner vi i beretningen at det ble arrangert skisøndag-fellestur med buss fra Bragernes Rutebilstasjon til Torstad i Lier. Bussreisen kostet kr 1,75. Løypa gikk over Solvang ved Garsjø, Vrangen og Langevann tilbake til byen. En stor kontingent fra Drammens Kvinnelige Roklubb reiste til Frognerseteren for å delta og/eller være heiagjeng i Roerlangrennet

1963

Edith Svendsen tok hånd om innetreningen i en gymnastikksal i en av byens skoler, i tillegg til at det ble drevet løpetrening. For å skaffe penger bl.a. til den nye innriggeren, ble det satt i gang utlodning av dukkestue på Bragernes Torg.

Innriggeren ble døpt av skipsreder Jens Hagen fra Oslo i forbindelse med klubbens 18. års dag, 6. september. Båten fikk navnet "Dano" – etter velvillig transport med Da-No-linjen fra Danmark til Norge.

1964

Drammen Kommune innvilget i 1964 kr 20 000 til nytt klubbhus. På grunn av setningsskadene som klubbhuset hadde fått etter flyttingen i 1961, mange problemer med rør- og kloakksystemet og de dårlige grunnforholdene på det nye stedet, var styret skeptisk til å utvide båthuset mot elven. Det ble derfor besluttet at man ikke skulle lappe på det gamle, men bygge et helt nytt klubbhus.

Fra åpningen av rosesongen 1964

Etter mange år med egen instruktør på innetreningen, engasjerte klubben Odd Jensen, godt kjent fra Drammen Turn, til å ta hånd om forberedelsene til regattasesongen. Med tilbakeblikk på de sterke 50-årene, var det et sterkt ønske å få opp igjen aktiviteten på regattabanen etter at klubben hadde vært nede i en bølgedal de siste årene. Med dette for øye engasjerte styret Ingrid Wigernes til en klubaften. Hun fortalte om sin trening og deltakelse på det norske langrennslandslaget i de olympiske leker i 1964.

Ved en annen anledning ble det vist filmer fra EM i roing i 1964 og fra rosesongen i 1962, begge utlånt av Norges Roforbund.

Om det var Ingrid Wigernes' besøk som inspirerte, vites ikke, men i Roerlangrennet vinteren 1964 vant Aud Sandengen klassen under 17 år.

Man kan si at en epoke i roklubben var over høsten 1964, da klubbens formann i til sammen 12 år siden starten i 1945, takket for seg. Cecilie Resch hadde gjort en innsats det sto enormt høyt på, ikke bare innen klubbens egne rekker, men også innen forbund og dameutvalg. Som ny formann etter Cissi ble Tove Juritzen valgt.

1965

Det virket som om starten på bygging av nytt klubbhus ville komme til å trekke i langdrag, og medlemmene gjorde derfor en stor innsats for å gjøre det koseligere i det lille klubbhuset. Markeringen av klubbens 20 årige historie ble markert med en enkel tilstelning i båthuset fordi det ikke var interesse stor nok for en større feiring. I forbindelse med Europamesterskapet i Duisburg dette året, ble det arrangert en internasjonal ungdomsleir for deltakere mellom 16 og 18 år. Hvert land kunne stille med 5 deltakere, og selv om DKR hadde tre interesserte søkere, ble ingen av dem trukket ut til å delta. Deltakelsen ble avgjort ved loddtrekning.

Også dette året var DKR lite representert på regattabanen, selv om aktiviteten i klubbhuset og på elven var stor. I Roerlangrennet tok DKR sitt 5. napp i 5-mannspokalen, og vant for annen gang denne til odel og eie. De som

deltok var Cecilie Resch, Aasne Graver, Anne-Lise Aaserud, Liv-Berit Gulbrandsen, Karin Langebo og Berit Jølsen.

Vestfold Rokrets arrangerte treningsleir i Horten i pinsen, og fra DKR deltok Torill Skjold, Berit Jølsen, Randi Aaserud, Aud Sandengen og leder Tone Brekke Nilsen. Begynnerlaget hadde i et par års tid vært ivrige til å trene, men hadde ennå ikke fått prøve seg på regattabanen.

Dobbeltsculler var en ny båttype som var aktuell for dameroing og det ble sendt ut en orientering fra Dameutvalget om dette. Drammens Kvinnelige Roklubb var interessert i denne nye båttypen og søkte om å få komme med på listen over klubber som skulle få tilskudd på kr 2 500 til innkjøp av båten.

Etter at det i flere år hadde vært snakket om Hederstegn i styret, ble det i år gjort forgang for å få dette. Det ble tegnet ut og laget en nål med DKRs klubbmerke med eikeløvskrans rundt. Klubbens første hederstegn ble delt ut til Cecilie Resch, Edith Svendsen og Eva Myklegaard for utrettelig arbeid til beste for DKR gjennom mange år.

Etter ett år som formann takket Tove Juritzen for seg, og tidligere rosjeff, Tone Wahlstrøm, overtok ledelsen av klubben.

1966

Etter mange år med regattatørke skulle DKR igjen stille på konkurransebanen. Begynnerlaget med Aud Sandengen, Torill Skjold, Laila Kind, Berit Jølsen og Randi Aaserud som cox stilte i omtrent det som var av regattaer. Laget hadde allerede i tre år trent i innrigger på elven, i den siste tiden med ”dobbelt cox”. De fikk hjelp av Inge Andreassen fra Drammens Roklubb som coxet sammen med Randi Aaserud, og fikk derfor innlagt styrketrening i hvert eneste åretak.

Etter sesongavslutning kom endelig den nye dobbeltsculleren i hus. Seks av landets dameklubber/-avdelinger hadde gått sammen om å kjøpe dobbeltscullere, og fikk bevilget kr 2 000 til kjøpet forutsatt at de hadde to starter hver seg pr. år i to sesonger. Foruten denne nyervervelsen fikk klubben også forært Cecilie Reschs’ egen sculler, ”Mathilde”.

”Drammensdagen” dette året ble en spesiell begivenhet for Drammens Kvinnelige Roklubb da det ble gitt beskjed om at Drammenspiken skulle velges blant klubbens medlemmer. Den heldige ble Gerd Grimeli som var en meget verdig representant for klubben og byen.

1967

På grunn av svak økonomi startet innetreningen først i januar måned, igjen under ledelse av Odd Jensen som hadde tatt hånd om denne treningen siden vinteren 1963-64. Fremmøtet på treningen var bra. Som vanlig stilte DKR kvinnesterke opp i Roerlangrennet.

Ved sesongåpningen kunne den nye dobbeltsculleren endelig tas i bruk. Båten ble døpt på tradisjonelt vis og fikk navnet "Cissi", oppkalt etter mangeårig formann i DKR, Cecilie Resch. Dette skulle bli en meget populær båttype. Laila Kind og Aud Sandengen fikk æren av den første starten i juni måned, en 3. plass ble resultatet. I Porsgrunnsregattaen i august måned tok det samme mannskapet klubbens første seier i denne nye båttypen.

Endelig kunne DKR igjen vise bredde på regattabanen. Foruten dobbeltsculleren med Laila Kind og Aud Sandengen, rodde de samme firer utrigger sammen med Torill Skjold, Berit Jølsen og cox Randi Aaserud. Dessuten stilte Randi Aaserud og Aud Sandengen også i dobbeltsculler.

Innsatsviljen er det ikke noe å si på! Fra venstre cox Randi Aaserud, Berit Jølsen, Laila Kind, Torill Skjold og Aud Sandengen

Et begynnerlag i piker 15-17 år med Vigdis Karlsen, Britha Aarsand, Ellen Mathisen, Eli Ann Røren og cox Anne May Hilden viste også fine tendenser.

Flest turer på vannet hadde Laila Kind som fikk "den lille åren" som et synlig bevis.

1968

Karl Erik Solberg fra IF Hellas overtok ansvaret for vintertreningen etter Odd Jensen. Som i de siste årene leide klubben lokaler til innetreningen på en av byens skoler, og da våren kom var det stor stemning for å ro konkurranser blant flere av medlemmene.

De helt store resultatene på regattabanen uteble, men klubben viste bredde med junior og senior dobbeltsculler og senior firer. Mannskapet i båtene varierte noe utover i sesongen. I dobbeltsculler senior rodde Laila Kind og Aud Sandengen, og Berit Jølsen og Aud Sandengen, i dobbeltsculler junior rodde Ellen Mathisen og Britha Aarsand. På senior fireren satt Randi Aaserud, Torill Skjold, Aud Sandengen, Berit Jølsen med Anne May Hilden som cox. Høyest på ønskelisten etter sesongen sto en passbåt til bruk i instruksjon, men økonomien gjorde at dette ble et langsiktig prosjekt. Flest turer på vannet dette året hadde Aud Sandengen med 84 roturer.

Høsten 1968 kan det sies at Drammens Kvinnelig Roklubb gikk inn i en ny epoke i sin historie. De etablerte roerne som hadde styrt klubben i mange år, ønsket avlastning, og det ble valgt en nytt, ungt styre med basis i begynnerlaget fra 1966. Aud Sandengen overtok som formann.